

jeg sige, at de falde mig en Del for Brytstet. Det er jo saaledes, at Optragelsesretten indeholder Revselsesretten. Man behøver altsaa ikke at udtale dette udtrykkelig i Loven, for at Optragerne kunne have denne Ret. Og at give en almindelig Anvisning gældende for alle Optragelsesanstalter, vel altsaa ogsaa for Børnehjem, paa hele den Række af 6 forskellige Straffemidler, som her findes anførte, forekommer mig mindre heldigt. Man kunde vel i alt Fald indskrænke sig til at give Regler for de Disciplinærmidler, der skulde anvendes i Optragelsesanstalter af strengere Art, og saa med Hensyn til Optragelsesanstalter af mildere Art ganske i Almindelighed udtale, at den Myndighed, som Forældrene have til at straffe deres Børn, have de ogsaa, men heller ikke mere. Det bliver da i Virkeligheden et Skøn, hvor langt det i hvert Tilfælde strækker sig. Men der er vistnok noget uheldigt i at give Anvisning paa, at man saaledes kan sætte Børn mellem 12 eller 15 Aar i Arbejdsstalle i 7 Dage eller berøve dem deres Maaltider. Medens man maaske nok kan sige, at i et stort Antal Familier anses det for rigtigt i visse Tilfælde overfor grovere Forseelser at anvende legemlig Revselse, antager jeg, man nærmest vilde være tilbøjelig til at betragte det som Misbrug af Forældremyndigheden, hvis Forældre fandt paa at indespærre Børn i 7 eller 14 Dage, eller hvis det at sulte Børn i større Omfang anvendtes som Straf for Forseelser. Som Kuriosum kan jeg nævne, at Rottingslag maa kun anvendes, naar man tidligere forgæves har anvendt de andre Midler — altsaa man skulde begynde med at sulte Børnene. Det ærede Medlem fra Aarhus (Sabroe), som talte i Formiddagsmødet, fortalte om en Autoritet paa dette Omraade, som udtalte, at Sult var at foretrække for legemlig Revselse, men jeg kan dog ikke ret antage, at dette i det hele skulde være de sagkyndiges Mening særlig med Hensyn til Børn og unge Mennesker — her kunne vi lade det meget mere omtvistede Spørgsmaal om helt voksne ude af Betragtning.

Naar man i § 35 vil gøre det til en Pligt for Børnehjem og Optragelsesanstalter at modtage Børn, maa man huske paa, at naar man staar overfor dette frivillige Arbejde, vil det være yderst uheldigt at paabyde disse Folk Pligter, som de selv meget nødig ville have, og der bør vistnok, som ogsaa fra anden Side fremhævet, være

midlertidige Optagelseshjem for Børn, for i det hele taget at prøve dem.

Om Straffebestemmelserne i Kapitel 7 vil jeg sige, at det vist er rigtigt, at der kommer nogle Straffebestemmelser. Men naar det siges, at Forældre og andre Optragere skulde straffes, naar de ved Vanrøgt foranledige, at Lovens Regler bringes til Anvendelse, er det jo at give baade i Pose og i Sæk. I det Tilfælde, man tager et Barn fra Forældrene, vil det, naar det ikke er fuldstændige Umennesker, være en meget stor og følelig Lidelse for dem. Det forekommer mig, at der meget godt kan være Anledning til at udtale, at grov Vanrøgt fra Forældrenes Side overfor deres Børn eller deres Plejebørn skulde paa-tales og straffes, naar Værgeraadet begærer det. Men jeg mener ganske vist, at saa bør Værgeraadet ogsaa have det i sin Magt at sige til saadanne Forældre: I have nu grovelig vanrøgtet dette Barn, og I ere ifaldne Straf; vi tro ikke, det bliver bedre, men hvis I nu ville samtykke i, at Barnet tages fra Eder og anbringes paa en Optragelsesanstalt, lade vi Straffesagen falde. Nu anvender man den Metode overfor Børn, som begaa Forbrydelser, at man siger til Forældrene: Hvis I ville tillade, at vi tage Forældremyndigheden fra Jer, bliver Barnet fri for Straf. Og jeg tror ikke, at det altid er de værste Forældre, som sige: Vi ville paa ingen Maade give Slip paa vort Barn, lad det saa hellere faa sin Straf. Men hvis man sagde til Forældrene: Hvis I ville slippe for Straf, maa I give Afkald paa Forældremyndigheden, tror jeg, at det er de bedste Forældre, som sige: Nej, lad os saa tage vor Straf, Barnet ville vi ikke miste. Jeg tror, at et saadant Svar vilde indeholde en stærk Opfordring for vedkommende Myndighed til at prøve, om det ikke kunde gaa lidt endnu, og i saa Fald lade dem faa deres Straf.

Der er blevet talt noget om den Forbindelse, der var mellem dette Lovforslag og den midlertidige Straffelov, som nuliger oppe i Landstinget . . . (Sabroe: De mener Prygleloven?) . . . Nej, jeg mener ikke Prygleloven. Thi lige saa lidt, som man med Føje kan betegne denne Lov som en Pryglelov, fordi der i flere af dens Bestemmelser findes Regler om Prygl, lige saa lidt kan man, naar man ikke er agitatorisk forblindet, betegne det paagældende Lovforslag som en Pryglelov. Men i øvrigt er jeg enig med det ærede Medlem fra Frederiksberg (Ellinger) om, at